

ПРѢДЪ ПРАГА НА РАЯ.

(Румънска приказка).

Въ политѣ на гората въ една пещера живѣлъ нѣкога единъ пустинникъ. Много години прѣкаралъ той самичкѣ, далечъ отъ хората. Много години не чувалъ човѣшки гласъ.

Но и той ималъ свои радости. Обичалъ да слѣди сутринята и да гледа какъ всичко се пробужда прѣдъ възходящото слънце; какъ се освѣтляватъ отначало върховетъ; какъ послѣ свѣтлината се спуска все по-надолу и буди птицитѣ и звѣроветъ; какъ небето се зачервява отъ свѣтлината и, най-послѣ, свѣтлината се разлива изъ цѣлата гора. Обичалъ той още и гаснящата вечеръ, и тъмната нощъ, и радостния день.

Обичалъ да ходи изъ гората, по тъмнитѣ ливади и зеленитѣ долини и да слуша шумоленето на ручейчетата и чуруликането на птичкитѣ — да гледа облацитѣ, да се губи между вършинацитѣ...

Нѣкои животни го опознали и не се бояли отъ него. Дохождали при него и рогачи, и кози; прилетявали въ пещерата му птици и той се разговарялъ съ тѣхъ, хранѣлъ ги и ги милвалъ.

Хранѣлъ се той съ ягоди и диви плодове. Всѣкога пиялъ млѣко отъ козитѣ, които навикнали да идватъ всѣка сутрина въ неговата пещера.